

Hallo Harry,

Eerst een reactie op jouw tegenzin de varroamijt te bestrijden met de ons ten dienste staande chemische middelen. Wist je overigens dat er behalve met de toegestane middelen ook heel 'clandestien' wordt bestreden? Ik kan me daar wel iets bij voorstellen. Het vooruitzicht dat onze mijten eerdaags immuun zullen zijn voor wat de wet ons toestaat te gebruiken, zal daar wel debet aan zijn. Maar dat is weer een ander thema waar een ander zich maar eens over moet buigen. Hoe dan ook Harry: blijf de mijt bestrijden! Denk niet te gemakkelijk dat het wel mee zal vallen met een besmetting. Zelfs al zie je maar weinig tot geen kreupele bijen rond 'darren'. Ook weinig van zulke misbaksels rond de kast(en) is reeds een aanwijzing dat het aantal mijten in het betreffende volk eigenlijk te hoog wordt. In dit kader wil ik nog twee dingen noemen. Ten eerste de darrenraatmethode. Ten tweede het artikel over studieclubs in Bijen. Omdat de genoemde biotechnische bestrijdingsmethode een goed alternatief blijkt te zijn voor de door zo velen verafschuwde chemische bestrijding zou deze meer en meer moeten worden toegepast. De bewerkelijkheid ervan lijkt echter in zijn nadeel te werken. En nu de studieclubs, waarover de heer Opsteeg in het septembernummer heeft geschreven. Ik denk dat men via het samenwerken in zo'n clubje eerder tot het overgaan van deze methode komt dan wanneer men dit op eigen houtje moet doen. Immers elkaar stimuleren en een gedeelde verantwoordelijkheid zou, mij in ieder geval wel, mogelijk tot zulke acties kunnen bewegen. 'ns over nadenken? Harry, ik weet niet of jij het beseft, dit wordt de laatste briefwisseling van een jaartje imkersgesprekken voor publicatie in Bijen. De tijd is een vreemd fenomeen. Niet alleen de snelheid maar ook het ver vooruit werken zoals in ons geval zorgt er voor dat je min of meer elk gevoel voor diezelfde tijd kwijtraakt. Zo is dit, sneller dan ook ik had verwacht, de laatste brief die ik je in dit kader schrijf. Van die gelegenheid wil ik gebruik maken enkele misverstanden uit de wereld helpen. Er wordt door sommigen gedacht dat jij en ik één en dezelfde persoon zijn. Dat dit dus niet zo is, dat weet jij, dat weet ik, dat weten nu dus ook alle twijfelaars. Iets anders is dat wij niet aan de kennelijke verwachting hebben kunnen voldoen om met onze brieven een pittige rubriek te maken. 'Het wordt tijd dat Ab en Harry eens ruzie krijgen,' hoorde ik laatst. Nu dan, daar zal het niet meer van komen, onze vriendschap is kennelijk gebaseerd op onder andere overeenkomstige gedachten over het bijenhouden. In ieder geval zijn de verschillen niet groot genoeg om denderende woordenwisselingen te veroorzaken. Een 'rechtscheiding' tussen Ab en Harry zit er, helaas voor hen die daar op hoopten, voorlopig dan ook niet in. Wel een scheiding van deze pagina. Bovendien, er is in imkerland al bonje genoeg. Bonje waarover in dit medium nooit geschreven zal worden. En dat is misschien maar goed ook. Harry, vanaf deze plaats voor het laatst een schriftelijke groet. Tot spoedig ziens, **Ab**.

P.S. Ik kreeg op de valreep twee reacties binnen op jouw vraag over het bespuiten met magnesium op bloesem van fruitbomen. De redactie moet deze maar afhandelen, voor jou hierbij een kopietje.

Hallo Ab,

Oké, eerst dan een keertje de bestrijding van die vermaledijde varroamijten. In het februarinummer van Bijen stond een interessant artikel over het gebruik van onder andere wintergreanolie. Ik heb naar aanleiding daarvan een imker gebeld die er vorig jaar mee begonnen is het te gebruiken bij het bestrijden van de mijt. De resultaten lijken hoopgevend. Als ik alleen op een eiland zou wonen dan wist ik het wel. Wat ik ook weet is dat ik voor mijn gemoedrust niet door kan blijven gaan met het chemisch bestrijden. Als je een product als honing verkoopt, waaraan een heel groot label hangt 'zuiver natuurproduct' mag er geen spoortje chemische verontreiniging inzitten. De darrenraatmethode is wat mijzelf betreft maar gedeeltelijk uitvoerbaar. Als je, zoals ik, her en der in de polder verspreid 25 volken hebt staan dan kost het gewoon te veel tijd en benzine om deze methode uit te voeren. Bovendien, wanneer de jonge moeren aan de leg zijn kom ik de rest van het jaar niet meer in het broednest. En eigenlijk wil ik aan dat principe vasthouden.

Tja Ab, dit is dan ook mijn laatste brief aan jou in dit verband. Ik moet je eerlijk bekennen dat het maandelijks moeten schrijven me niet is meegevallen. 'Weinig tijd' is een zwak excuus. De inspiratie ontbrak me soms, waardoor ik soms op het laatste moment nog mijn stukje bij jou kwam bezorgen. Ik heb door deze ervaring grote bewondering gekregen voor mensen die wekelijks of soms zelfs dagelijks in kranten en tijdschriften publiceren. Daarom vanaf deze plaats hulde voor de vaste medewerkers van ons maandblad Bijen, die elke maand weer hun eigen rubriek verzorgen. Ab, voor nu kap ik ermee, kom gauw weer een keertje 'koffieleuten' met Marian, groeten **Harry**